EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 24.6.2013
COM(2013) 438 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Bedömning av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996–2001/2002

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET

Bedömning av de italienska myndigheternas rapport till kommissionen och rådet om indrivningen av den tilläggsavgift som mjölkproducenterna är skyldiga att betala för perioderna 1995/1996–2001/2002

(enligt artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG)

Denna bedömningsrapport har sammanställts i enlighet med artikel 3 i rådets beslut 2003/530/EG av den 16 juli 2003 om huruvida ett stöd som Republiken Italien har för avsikt att bevilja sina mjölkproducenter är förenligt med den gemensamma marknaden, och enligt vilken de behöriga italienska myndigheterna årligen ska rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga till följd av tilläggsavgiften för perioderna 1995/1996 till 2001/2002. Denna rapport innehåller kommissionens bedömning av de italienska myndigheternas rapport om resultaten för 2011, både vad gäller indrivningen av fordringar som omfattas av rådets beslut nr 2003/530/EG och indrivningen av fordringar som inte omfattas av det beslutet.

Stödet består i att Republiken Italien träder in och till unionen betalar det belopp som mjölkproducenter är skyldiga unionen för tilläggsavgiften på mjölk under perioden 1995/1996–2001/2002 och låter dessa producenter återbetala sin skuld genom uppskjuten betalning utan ränta över ett antal år. Enligt artikel 1 i beslut 2003/530/EU ska stödet undantagsvis anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, under förutsättning att

– återbetalningen är fullständig och görs genom årliga amorteringar av lika storlek, och att

– återbetalningsperioden inte överstiger 14 år, med början den 1 januari 2004.

Enligt artikel 2 i beslutet ska stödet beviljas på villkor att Italien anmäler hela tilläggsavgiften för avsedda perioder till Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) och att Italien drar av den resterande skulden från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, november 2004 och november 2005 i form av tre lika stora årliga amorteringar.

Genom en skrivelse av den 26 augusti 2003 anmälde Italien i vederbörlig ordning hela tilläggsavgiften för perioderna i fråga.

Den resterande skulden har i vederbörlig ordning dragits av från de utgifter som finansieras genom EUGFJ för november 2003, 2004 och 2005.

Enligt artikel 3 i beslutet ska de behöriga italienska myndigheterna årligen rapportera till rådet och kommissionen om hur de lyckas driva in det belopp som producenterna är skyldiga till följd av tilläggsavgiften för perioden som avser regleringsåren 1995/1996–2001/2002.

Genom en skrivelse från AGEA av den 5 november 2012 om amorteringen för 2011 lämnade de italienska myndigheterna sin åttonde rapport enligt denna bestämmelse till kommissionen.

Betalning av avgift enligt amorteringsordningen 2003

Av de rapporterade 22 893 producenter som nu är skyldiga avgifter för de sju perioder som omfattas av rådets beslut, men som har fått anstånd med betalningen genom beslut fattade av nationella domstolar i väntan på slutliga avgöranden, har 15 431 valt att betala i enlighet med amorteringsordningen. För dem som valt att betala genom amorteringsordningen, avskrivs alla icke avgjorda rättstvister. Dessutom leder underlåtenhet att betala en av de årliga amorteringarna till att producenten utesluts från ordningen och då kan bli föremål för indrivning av hela det belopp denne är skyldig, plus upplupen ränta.

Innan den första amorteringen betalades 2004 var de 15 431 deltagande producenterna sammanlagt skyldiga omkring 345 miljoner euro. Det motsvarar ungefär en fjärdedel av hela skuldbeloppet för avgiften på producentnivå. Det verkar därmed som om det till största delen är de producenter som är ansvariga för de mindre individuella överskottsleveranserna som har valt att omfattas av amorteringsordningen. Å andra sidan har de producenter som står för mer omfattande individuella överskottsleveranser (cirka 8 000 producenter som fakturerats omkring 1 miljard euro i avgiftsskuld över de sju perioderna) i stället valt att inte omfattas av amorteringsordningen. Det bör dock noteras att de italienska myndigheterna under 2011 tog emot omkring 53 nya ansökningar om amortering, motsvarande omkring 1,2 miljoner euro.

Den åttonde amorteringen som uppgick till 24 339 082,69 euro, skulle betalas in av 11 296 producenter före den 31 december 2011. Av de italienska myndigheternas kontroller framgår det att 11 153 producenter i vederbörlig ordning betalade in sammanlagt 23 919 444,43 euro under 2011. Detta innebär att 98 % av producenterna har betalat 98,3 % av avgifterna i tid vid den åttonde amorteringen. Det har tidigare registrerats att vid de första, andra, tredje, fjärde, femte, sjätte och sjunde amorteringarna betalades 99,6 %, 97,9 %, 99,5 %, 99,7%, 96,4 %, 96,2 % respektive 90,5 % av de utestående beloppen in i tid. Sammanlagt uppgår därmed den avgift som betalats in vid de första åtta amorteringarna till ungefär 200 miljoner euro (cirka 98 % av det totala utestående beloppet).

Dessa betalningsnivåer tyder visserligen på att de deltagande producenterna är beslutna att uppfylla sina skyldigheter, men kommissionen anser att den uppföljning som görs i de fall där betalning inte har registrerats inom tidsfristen är en viktig indikator på hur angelägna myndigheterna är att se till att villkoren för ordningen uppfylls på ett korrekt sätt och, i slutändan, att driva in hela den utestående avgiften.

För den åttonde amorteringen har betalningar på 419 638,26 euro för de återstående 143 producenterna inte registrerats.

I slutet av 2010 hade 604 producenter ännu inte betalat amorteringar på motsvarande 2 291 279,38 euro för den femte amorteringsperioden. Enligt uppgifter från de italienska myndigheterna anmälde de centrala myndigheterna alla dessa fall till de berörda regionala myndigheterna, som skulle driva in hela skuldbeloppet med ränta utanför amorteringsordningens ramar.

Av de 604 producenter som man först antog inte hade betalat, visade det sig senare vara endast 59 som inte hade betalat. Detta ledde till att dessa producenter gick miste om möjligheten att betala enligt amorteringsordningen och att indrivningsförfaranden inleddes.

Företag för vilka möjligheten att betala enligt amorteringsordningen har dragits in

Åtta år från det att amorteringsordningen startade 2003 har totalt 457 företag fått sin rätt att betala enligt ordningen indragen, motsvarande en total skuld uppdelad på amorteringar om 17 304 432,75 euro, varav 3 928 355,38 euro hade betalats som amorteringar innan rätten drogs in.

1 936 037,85 euro drevs in efter indragningen, vilket innebär att den totala utestående skulden för de 307 återstående företagen uppgår till 11 460 765,30 euro.

Siffrorna visar att de italienska myndigheternas sätt att hantera indrivningen av den motsvarande avgiften är långt ifrån tillfredsställande. Mjölkproducenterna var också tvungna att avstå från att överklaga till italiensk domstol för att få rätt att omfattas av amorteringsordningen. Med tanke på detta förefaller den bristande indrivningen inte bero på eventuella utdragna domstolsförfaranden, utan snarare på den italienska förvaltningens oförmåga att faktiskt driva in beloppen.

Karaktär av statligt stöd

Den 11 januari 2012 beslutade kommissionen att inleda det formella granskningsförfarandet[1] enligt artikel 4.4 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget[2] med avseende på det italienska *decreto-legge* nr 225 av den 29 december 2010 som med ändringar omvandlats till lag nr 10 av den 26 februari 2011, genom vilken tidsfristen för inbetalning av avgifter för regleringsåren 1995/1996–2001/2002 (som normalt skulle ha betalats in den 31 december 2010 enligt 2003 års amorteringsordning, godkänd genom rådets beslut 2003/530/EG) senareläggs till den 30 juni 2011 (se artikel 2.12k). Ett sådant senareläggande kan innebära missbruk av sådant stöd som medges av rådet i enlighet med artikel 1 första strecksatsen i rådets beslut 2003/530/EG, enligt vilken amorteringarna ska vara årliga, och utgör därmed ett nytt och olagligt statligt stöd i den mening som avses i artikel 1 f i förordning (EG) nr 659/1999.

Utestående avgifter som inte omfattades av amorteringsordningen (2003) eller ordningen för återbetalning av utestående avgifter (2009)

Det har nämnts att amorteringsordningen (2003) och ordningen för återbetalning av utestående avgifter (2009) (med en ränta som motsvarar referensräntan för unionen plus flera procentenheter) har använts i relativt liten utsträckning sett till det avgiftsbelopp som omfattas. Det totala avgiftsbelopp som omfattas av 2003 och 2009 års ordningar uppgår till 432 miljoner euro, medan närmare tre fjärdedelar av det totala utestående beloppet obetalda avgifter för perioden 1995/1996–2008/2009 (motsvarande 1,831 miljarder euro) inte har ingått i ordningarna. Huvudparten omfattas alltså inte av 2003 och 2009 års ordningar, men överklagas i stället inför italienska domstolar. Den totala avgift som uppburits utanför amorteringsordningarna uppgår hittills till 205 miljoner euro (av det totala utestående beloppet på 1,831 miljarder).

---

1 EUT C 37, 10.2.2012, s. 30.
2 EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.

I de tidigare bedömningsrapporter som man lagt fram för rådet, har kommissionen uttryckt åsikten att Italiens årsrapporter särskilt bör beskriva situationen avseende pågående rättstvister rörande de sju berörda perioderna och innehålla bekräftelser om betalning från producenter som fått avslag på sina invändningar mot betalningsföreläggandet. Utan sådana uppgifter kan kommissionen inte på ett korrekt sätt övervaka framstegen i fråga om indrivning av den del av avgiften som inte omfattas av amorteringsordningen.

Kommissionen välkomnade uppgifterna i de italienska myndigheternas rapport om den åttonde amorteringen när det gäller den övergripande nuvarande situationen.

De sifferuppgifter som lämnats av myndigheterna visar dock att man inte kommit mycket längre när det gäller uppbörden av den avgift som skulle ha drivits in. De avgiftsbelopp som har överklagats men bekräftats av domstol eller för vilka rättsförfaranden pågår men inget uppskov har utfärdats, uppgår till omkring 764 miljoner euro. Av dessa belopp har hittills omkring 81 miljoner euro drivits in, och det kvarstående beloppet uppgår till 683 miljoner euro. För den period som omfattas av rådets beslut har alltså omkring 11 % av de begärda summor som för närvarande är indrivningsbara faktiskt uppburits. Denna procentsats gäller även för hela perioden 1995/1996–2008/2009.

Kommissionen beklagar djupt att arbetet med att driva in den del av avgiften som inte införts i amorteringsordningen (2003) eller ordningen för återbetalning av utestående avgifter (2009) går långsamt. De långsamma framskridandet beror på att rättsförfarandena är utdragna och därmed tar även återvinningen av beloppen när domstolsprövningen avslutats tid (endast omkring 34 miljoner euro har drivits in av de 372 miljoner euro som enligt domstolsavgörande är indrivningsbara). Dessutom visar de siffror som avser indrivningen av avgifter som i själva verket aldrig bestridits – och som därför omedelbart kan återkrävas – på brister i själva indrivningsförfarandet (för kvotperioden 1995/1996–2001/2002 har cirka 25 miljoner av 76 miljoner euro i avgifter som aldrig bestridits ännu inte drivits in, vilket innebär att indrivningen är mer än tio år försenad). Då det är uppenbart att det inte sker några väsentliga framsteg, uppstår med nödvändighet frågan om det rör sig om försummelse i tjänsteutövningen.

Kommissionen har fortsatt att nära följa indrivningsprocessen i Italien, särskilt indrivningen av avgifter som inte omfattas av amorteringsordningen. Kommissionen har vid flera tillfällen framfört sina synpunkter (inbegripet negativa kommentarer) till de italienska myndigheterna och begärt närmare uppgifter om olika aspekter på indrivningen av mjölkavgiften och den italienska förvaltningens hållning med avseende på pågående rättsförfarande italienska domstolar.

Slutsats

Att döma av de italienska myndigheternas framsteg när det gäller att driva in utestående belopp från producenter som valde att börja tillämpa den amorteringsordning som rådet godkände 2003 för perioderna 1995/1996–2001/2002, anser kommissionen att ordningen förvaltas på lämpligt sätt.

Vad gäller de avgifter som inte omfattas av amorteringsordningarna och för vilka rättstvister pågår vid de italienska domstolarna uttryckte kommissionen redan i sina bedömningsrapporter

till rådet 2010, 2011 och 2012 sitt missnöje med de extremt långsamma framstegen med att driva in mjölkavgifterna och menar att indrivningen av dessa måste förbättras betydligt.

De uppgifter som de italienska myndigheterna lämnar i sin rapport om den åttonde amorteringen visar – trots vissa förbättringar – att ingen väsentlig ny utveckling har skett vad gäller indrivningen av den del av avgiftsbeloppet som inte omfattas av amorteringsordningarna och att EU-rätten i detta fall långt ifrån har visat sig effektiv, eftersom så stora avgiftsbelopp tillåts förbli obetalda under en så lång period.